

Revista

decembrie 2021

Da, Vinci!

Educație prin relație

ambiti eg
ndiferit
oda vinci
lpanaliza
creativip

amech
diver
diu
oart
ipaly
ipaly
diver
diu
oart
ipaly
ipaly
diver
diu
oart

Tema ediției:

„În miezul lucrurilor”

aviziune
ely
echitate
pl

L'Uomo Vitruviano

Leonardo Da Vinci este unul dintre oame-nii-enigmă ai istoriei, care și-a depășit timpul, cu vizuni care ar putea eclipsa chiar pe mulți dintre inginerii, pictorii, doctorii zilelor noastre.

Leonardo Da Vinci nu a fost un pictor extrem de prolific, precum mulți dintre contemporanii săi. În schimb, a desenat enorm de mult. Caietele sale conțin sute de schițe, dar și desene detaliate ale diverselor aspecte care i-au atras atenția. În desenele sale, marele gânditor și inventator redă o teorie, un studiu, mai degrabă, decât o pânză plină de culoare, decorativă, dar goală de conținut.

Unul dintre cele mai cunoscute desene ale lui Da Vinci este Omul Vitruvian. Schițat în cerneală, pe hârtie, desenul întruchipează un om în două poziții suprapuse, cu brațele și picioarele despărțite, înscris într-un cerc și un pătrat. Desenul este bazat pe corelațiile dintre proporțiile umane ideale și geometrie, descrise de arhitectul roman Vitruviu.

Vitruviu a descris corpul uman ca fiind sursa principală de proporții. Desenul lui Leonardo este, tradițional, denumit în onoarea arhitectului.

Această operă demonstrează contopirea matematicii cu arta, ca manifestare a Renașterii, și expune concepțiile complexe ale lui Leonardo despre proporții. De asemenea, această creație reprezintă piatra de temelie a încercării lui Leonardo de contopire a omului cu natura. Schița lui Leonardo combină o lectură atentă a textului antic cu propriile observații asupra corpului uman propriu-zis. Prin cerc și pătrat, el observă corect că pătratul nu poate avea același centru ca și cercul. Această ajustare este partea inovativă a desenului lui Leonardo și ceea ce îl deosebește de ilustrațiile anterioare. El deviază de la Vitruviu prin desenarea brațelor într-o poziție în care vârful degetelor este la nivel cu creștetul, spre deosebire de unghiul mult mai mic al lui Vitruviu, în care brațele formează linii ce trec prin ombilic. Astfel el descoperă proporțiile aproape perfecte ale omului. Această schiță va rămâne imortalizată în istorie ca descoperirea ce a dus o luptă cu timpul și a câștigat-o! L'Uomo Vitruviano!

Buzu Alecu, clasa a X-a „C”

Cuprins:

„Da Vinci” despre Leonardo	1
PRO „Da Vinci”	2
„Da Vinci” în acțiune	3
„Da Vinci” opinii	7
„Da Vinci” is enjoying English	8
Wunderschönes Deutsch bei „Da Vinci” ...	9
„Da Vinci” bandă desenată	11
„Da Vinci” citește	13
„Da Vinci” bandă desenată	15
„Da Vinci” citește	19
„Da Vinci” glumește autentic	23
„Da Vinci” scrie	25
Profesorii „Da Vinci”	27
Invitatul „Da Vinci”	29

Colegiul de redacție

Oleinic Viorica – redactor

Vahtin Natalia – designer grafic

Elevii claselor a II-a – XII-a

I.P. Liceul „Da Vinci”

NATALIA BERNAZ: de la Buddha cel de aur, până la platoul de filmare

V.O.: Doamna Natalia Bernaz, activitatea în școală e un continuu parteneriat: cu elevii, cu părinții și colegii. Care sunt condițiile obligatorii pe care trebuie să le întrunească profesorul, într-un asemenea parteneriat?

N.B.: Pentru a contura rolul pedagogului în această triadă, recur, de fiecare dată, la legenda lui Buddha cel de aur...

Un grup de calugări a avut sarcina de a muta o statuie gigantică a lui Buddha, făcută din lut. În timp ce se facea mutarea, unul dintre ei a observat o crăpătură în statuie... Călugărul, curios, a luat un ciocan și o dală și a început să lovească în Buddha de lut. Pe măsură ce scotea, bucată cu bucată, lutul, Buddha devenea din ce în ce mai strălucitor. Atunci și-a dat seama că statuia, de fapt, era din aur.

Această poveste, în viziunea mea, conturează elocvent rolul unui pedagog, el fiind acel călugăr curios, care știe cum să decojească sufletul copilului de lutul fricilor și al frustrărilor trăite în fața noului. Pedagogul tinde să dezvăluie „aurul” din spiritul fiecărui discipol.

Așadar, principala calitate a unui profesor este vocația pedagogică căreia îi sunt caracteristice trei elemente: empatia, inteligența emoțională și competența.

V.O.: Ați putea estima cât din eul Dvs. este un eu-profesional și social, și cât este un eu-personal? Cum se împacă acestea?

N.B.: Părinții mei îmi spuneau mereu: „Dacă vrei să fii împăcată cu tine însăși, trebuie să faci în viață ceea ce îți place...” În acest sens, sunt o norocoasă: în fiecare zi fac ceea ce mi-am dorit mereu. Astfel, eul meu profesional este în deplină armonie cu cel personal. Dar totuși, am înțeles, din propria experiență, că nu poți fi eficient și creativ, dacă permiți eului profesional să te „înghită” totalmente. Este necesar să poți să te deconectezi, să fii cont de igiena mintală, să te odihnești pentru a-ți reface puterile. Activitățile de recreere îndepărtează arderea profesională, dar la fel de adevărat este că, dacă îți dorești să atingi culmile succesului, în orice meserie, este necesar să muncești foarte mult, iar mie niciodată nu mi-a fost frică de muncă!

V.O.: Aveți o carieră pedagogică solidă, validată prin muncă, rezultate și performanță. Ce a adus nou, în activitatea Dvs., Liceul „Da Vinci”?

N.B.: Mereu am visat să activez într-o astfel de școală. Când am pășit prima dată pragul școlii, mi se părea că sunt undeva peste hotarele țării. Cel mai mult m-a impresionat atitudinea dnei directoare și a colegilor. Am cunoscut lume deosebită, de la care am învățat multe și continui să învăț. Liceul „Da Vinci” a devenit un laborator de formare pentru mine, orice idee a avut susținerea administrației și a fost realizată în parteneriat cu elevii, profesorii, părinții. Aici îmi fac meseria din plăcere, fără să irosesc energia pentru asigurarea unor lucruri elementare întru realizarea lecțiilor la nivelul necesar.

La „Da Vinci” mi-am învins fricile. Aici a prins aripi cel mai răunîc vis al vieții mele și s-a realizat tot cu susținerea familiei Guzun, fapt pentru care le voi fi recunoscătoare mereu! Aici este comunitatea mea!

Natalia Bernaz

V.O.: Care este ceea mai memorabilă activitate realizată în familia „Da Vinci”?

N.B.: Sunt mândră de realizarea concursului matematic „Cavaleri ai Templului Mate”. Anul trecut a fost ediția I-a și sunt sigură că va deveni o tradiție, pentru că scopul acestei activități este de a ne împrieteni cu tabla înmulțirii, care ades este o adevărată sperietoare pentru micii școlari.

Dar vreau să amintesc și de Erudit-Café „Grigore Vieru-poetul duminicii”, precum și de tabăra cu sejur de zi „Da Vinci Camp”.

Adaptând cunoscuta tehnică „6 De ce?”, oferiți, pentru Liceul „Da Vinci” „6 Pentru că”...

- Pentru că la „Da Vinci” starea de bine e la ea acasă;
- Pentru că este un laborator de formare pentru fiecare;
- Pentru că aici orice idee poate fi dezvoltată și realizată;
- Pentru că am opțiunea de a face sport, înot, juca tenis de masă, studia chitara dacă vreau;
- Pentru că se mincește mult, dar se trăiește și bucuria împlinirii;
- Pentru că este o școală altfel.

V.O.: Ce nu știm despre Dvs.?

N.B.: Am fost mereu ademenită de tot ce e legat de platoul de filmare. Așa am acceptat participarea la orice spot publicitar, în care, initial, apăream doar pentru câteva secunde. Mai târziu, am avut norocul să fiu parte a diverselor spoturi sociale, filmate de regretatul Viorel Mardare... Mă pot lăuda cu participarea la circa 15 spoturi publicitare, un clip video și chiar film artistic „Plus Minus Unu”, în regia lui Ion Borș, în care am avut unul din rolurile centrale.

„STOP, VIOLENȚA!”

În cadrul lunarului „STOP, VIOLENȚA!”, elevii Liceului „Da Vinci” au participat la mai multe activități tematice. La lecțiile de DP și EPS, ei au discutat despre violență și discriminare, despre cum să se ferească de ea, cum s-o prevină și cum să-i pună capăt. Mai mult decât atât, discuțiile au continuat și au luat formele unor activități în cadrul orelor de matematică, limba și literatura română, limbă engleză etc. Copiii au învățat despre tipurile de violență și au vorbit despre situațiile în care au trăit o asemenea manifestare. Activitățile de acest gen i-au ajutat pe elevi să conștientizeze că există nu doar violență fizică, dar și morală, că ei pot și trebuie să vorbească celor maturi, dacă li se întâmplă situații de acest fel. Din fericire, în liceul nostru, bullyingul și discriminarea, ca forme ale violenței, sunt rare, tocmai datorită faptului că se depune efort pentru a fi combătute. Dar în multe instituții din țară ele sunt des întâlnite și nu putem trece cu vederea acest fapt. NOI SUNTEM VOCEA și doar noi putem opri violența în societate.

În această ordine de idei, una dintre activitățile interactive din cadrul lunarului, a fost participarea claselor de gimnaziu și liceu la cea de-a doua ediție a jocului intelctual „Ce? Unde? Când?”, cu tema „Democrația în societate”. Participanții au răspuns la întrebări despre democrație, echitate de gen și discriminare. Elevii au învățat lucruri noi, dar și s-au distrat. Cei prezenți au aflat care sunt drepturile ce-i apară, ce este „Convenția cu privire la Drepturile Copilului” și ce obligațiuni au, deoarece drepturile atrag după ele și responsabilități.

Lunarul „STOP, VIOLENȚA!” s-a încheiat cu Ziua Recunoștinței, sărbătorită pe 26 noiembrie. Cu prilejul acestei sărbători, elevii și-au exprimat recunoștința față de colegi, pedagogi și administrație și au redactat scrisori de grațitudine către părinți. Acest exercițiu a fost extrem de valoros, pentru că în viață este frumos să tratezi oamenii cu politețe și respect, indiferent de poziția pe care o ai tu sau o au ei în societate.

Vă îndemn pe toți să fiți cât mai toleranți, politicoși și să spuneți STOP VIOLENȚEI. Doar așa putem crea o societate sănătoasă. Și nu uitați cuvintele lui Mahatma Gandhi: „VIOLENȚA ESTE ARMA CELOR SLABI”.

Mîndru Daniela, clasa a 7-a „M”

„DA VINCI” ARTE

Elevii Liceului „Da Vinci” continuă să ne uimească prin talentele și iscusința în domeniul artei! Pe parcursul lunii octombrie, la începutul și la sfârșitul lunii, au fost organizate două expoziții. Prima dintre cele două, „Flori pentru profesori”, a fost organizată pe data de 5 octombrie. Cea de-a doua expoziție a avut genericul „Da Vinci Hollywood”: copiii au prezentat lucrări pe doua teme: *Toamna de aur și Ziua Orașului*, marcată câteva zile mai înainte de expoziție. Totodată, clasele VII-a au completat expoziția cu lucrări ce reprezintă emoțiile omenești, reprezentate în 9 ipostaze.

Discutând cu doamna Irina Sîrbu, profesoara de Art & Kraft, despre expozițiile date, am aflat ca elevii au învățat cum se schimbă mimica noastră în funcție de situație și că noi trăim o multitudine de sentimente timp de o zi.

Tehnicile folosite de către micii noștri artiști au fost cea mixtă, tehnica colajului și hașurarea. Nici nu vom enumera materialele folosite, deoarece numai artiștii știu cum se desfășoară, propriu-zis, procesul creației, iar noi, spectatorii, doar admirăm rezultatul acesteia.

Prin intermediul lucrărilor expuse, profesorii de artă plastică le dezvoltă elevilor creativitatea, gustul estetic și capacitatea de a se autoevalua. Doamna Irina Sîrbu a menționat că expoziția este un instrument eficient pentru elevi și profesorii acestora, care îi ajută să facă niște concluzii despre rezultatul lor. Tot aici, pe pagină, vă invit să admirați câteva dintre lucrările realizate de tinerele talente ale liceului nostru.

Bejenari Nicole, clasa a X-a „C”

„Starturile vesele” sunt întrecerile sportive între două sau mai multe echipe de copii. Echipele trebuie să treacă mai multe probe, în cadrul cărora contează viteza, ca, în final, cei mai agili să iasă învingători. Acest gen de competiții sportive, precum sunt și „Straturile vesele”, urmăresc mai multe obiective, precum educarea elevilor în spiritul valorificării aptitudinilor de-a concura și de-a colabora cu coechipierii, dar și promovarea modului sanatos de viață.

„Straturi vesele” s-au organizat și la liceul „Da Vinci”, în cadrul Zilei Transdisciplinare „Hollywood & Da Vinci”. La concurs, au participat elevii din clasele a V-a și a VI-a. În total, 8 echipe, a câte 10 jucători, și 2 runde de concurs.

Probele concursului au fost divizate în 8 ștafete captivante, toate inspirate de bogăția și aurul anotimpului autumnal: lădița cu vitamine, roada de cartofi, buturuga săltăreață, varza-n poală etc.

De exemplu, pentru proba „Lădița cu vitamine”, cei 10 elevi din fiecare echipă s-au grupat câte 2, pentru alergarea-suveică, împovărată de purtarea lădiței în care se erau un dovleac și o varză. Regula era simplă: primii doi transportă legumele la finis și le lasă acolo, iar înapoi se întorc cu lădița goală. Următorii doi aleargă spre finis, cu lădița goală și o umplu cu „vitamine”, apoi aleargă și o transmit următorilor coechipieri. Celelalte probe au fost la fel de distractive. De exemplu, căpitani au adunat, cu ochii legați, din toată roada, vărsată pe jos, numai cartofii.

În final, în cadrul „Starturilor vesele” s-a demonstrat încă odată că elevilor de la „Da Vinci” le place să practice sportul, mișcarea și competiția amicală.

Movilă Anastasia, clasa a X-a „C”

Badmintonul este un joc sportiv, răspândit în toată lumea. Dar adevăratul strămoș al jocului cu mingea cu pene a apărut în Europa, încă în secolul al XVII-lea, cu denumirea de „jeu volant”, în traducere liberă - „jocul zburător”. Inițial era practicat doar în curțile regale și domnești. Se spune că regina suedeză, Cristina (1626-1689), era o foarte bună jucătoare, care se antrena zilnic, pentru a putea practica un joc cu lovituri precise și puternice.

Sub formă competițională, jocul a fost practicat, pentru prima dată, în Anglia. Primele concursuri au fost organizate în anul 1872, de către prințul Beaufort, pe domeniul din Badminton. De aici a primit denumirea prin care s-a făcut cunoscut în întreaga lume. Badminton, care poate fi jucat individual sau în dublu, constă în runde.

Știi că badmintonul este cel mai rapid sport cu racheta? „Fluturașul” din zilele noastre poate zbura cu 300km/h. Recordul actual, înregistrat de Guinness World Record, este de 421 km/h. Acest record a fost obținut de malaieziianul Tan Boon Heong în 2009.

Știi că, în acest an, și la „Da Vinci”, badmintonul e la el acasă?

Tătăroi Bianca-Andreea, clasa a X-a „C”

HOLLYWOOD & DA VINCI

ECOURILE UNEI SĂRBĂTORI

Cu ocazia tradiționalei sărbători Toamna de aur, dar și a sărbătorii americane care câștigă tot mai mult teritoriu, Halloween, în liceul nostru s-a organizat o sărbătoare originală și polivalentă: Hollywood & Da Vinci. Așadar, Hollywood să fie! Noi, deci, ne-am costumat în eroii noștri preferți din filme și din desene animate și am venit, de la mic la mare, la școală, unde ne așteptau surprizele.

A fost o zi fără lecții, un fel de ȘCOALĂ ALTFEL, memorabilă și bogată în evenimente! În zona de agrement, fiecare clasă avea repartizat un spațiu în care să-și desfășoare, pentru doritori jocul pregătit. M-a impresionat, de exemplu, felul în care antrenorii de înot au organizat „zona de bowling”! Numai câte nu vedeai: decor, culoare, amuzament, mișcare! Oranj de dovleci, oranj de frunze, oranj în costumele noastre, pe lângă întreaga explozie de culori. Au urmat „Starturile vesele” pentru clasele a V-a și a VI-a, labirintul lui Harry Potter pentru elevii de la primare... A încununat această zi concursul de dansuri populare.

Am admirat un adevărat spectacol! Miza a fost mare: câștigătorii urmează să petreacă o noapte în liceu!

Benderschi Alexandru,
clasa a VII-a „M”

ÎN DANSUL FRUNZELOR DE TOAMNĂ

În fiecare toamnă, în incinta Instituției Private Liceul „Da Vinci”, sărbătorile de toamnă au altă culoare, formă și atmosferă. În acest an, elevii au fost provocați de comitetul de organizare a evenimentelor din Consiliul elevilor la D-Events, să pună la punct un târg de jocuri: „Sticla norocoasă”, „Numără bomboană”, „La taclale cu vrăjitoarea”, „Atelierul de mărgel”, „Confecționarea sperietorilor de ciori” etc. - toate acestea fiind dirijate de ei înșiși. Astfel, fiecare școlar, alături de dascălii săi a avut oportunitatea să-și pună la încercare abilitățile sale: agilitatea, gândirea logică, atenția și inteligența. Implicarea, buna dispoziție, aerul colorat al toamnei au creat adevărata atmosferă, confirmând puterea gândului comun.

La finalul zilei, clasele a V-a - a XII-a au fost încurajate să participe la un concurs de dansuri românești. În cadrul acestui concurs, clasele, fiind antrenate de diriginți și de coregraful Aurel Șura, au dat dovadă de perseverență, receptivitate, creativitate și, nu în ultimul rând, de abilitatea de a lucra în echipă. Probabil, mâinile strânse în timpul dansului popular au transmis această sinergie, bucuria de a ne trăi frumos viața de elev.

Așadar, ca rezultat al acestui eveniment, într-adevăr extraordinar, am reușit să îmbinăm atât sărbătorile îndrăgite de generația noastră, cât și vechile tradiții ale poporului românesc, dând dovadă de capacitatea de a perpetua valorile general-umane.

Matricala Victoria,
clasa a VIII-a „P”

În contextul educației pentru toleranță, elevii clasei a X-a „C” au vizionat mai multe filme, care au drept subiect Holocaustul și au citit cărțile „Noaptea” de E. Wiessel, „Biblioteca de la Aushwitz” de A. Iturbe, după care au participat și la Concursul municipal de eseuri „Holocaust: istorie și lecții de viață”. Elevele Milena Dicu și Ema Ungureanu, ghidate de profesoara de istorie, Victoria Pila, s-au plasat, în acest concurs, pe locurile I și III. Vă propunem spre lectură un fragment din eseu Milenei Dicu.

Vizionând filmul „Pianistul”, am descoperit suferința și lupta pentru existența fiecărui evreu. Protagonistul a avut norocul de a supraviețui în cele mai grele momente, alinându-și durerea cauzată de pierderea familiei cu ajutorul instrumentului iubit - pianul. „Pianistul” este unul dintre cele mai bune filme ale genului. Comparația cu „Lista lui Schindler” este imediată, deoarece ambele filme abordează Holocaustul din perspectiva tragediei evreilor, cu reverberații personale, care conferă autenticitate caracterelor, personajelor, ce întruchipează viețile unor persoane amenințate de mașina de moarte a naziștilor.

În aceeași ordine de idei, cartea „Băiatul cu pijamale în dungi”, de John Boyne, m-a făcut să înțeleg cât a suferit populația nevinovată doar din simplul motiv că acești oameni s-au născut evrei. Am cercetat mai multe despre acest eveniment dureros și am descoperit imagini care m-au pus pe gânduri. Îmi dau seama cât de norocoși suntem că avem cele necesare și că avem o familie, pe când acei copii mureau de foame și rămăneau fără nimic. Crima împotriva evreilor a marcat o lume întreagă, dar pot afirma faptul că și în cele mai grele momente, când nu mai era pic de speranță, imposibilul a devenit posibil, deoarece printre naziști care torturau și își băteau joc de evrei erau și oameni care nutreau compasiune și aveau o inimă mare. Unul dintre ei a fost Oskar Schindler, cel cu ajutorul căruia câteva familii au scăpat din mâinile necruțătoare ale ofițerilor naziști.

Holocaustul a fost un proces teribil de lichidare a omenirii în perioada celui de-al doilea Război Mondial. Omorârea evreilor a fost cea mai mare greșală a lumii. Consider că trebuie să învățăm din trecut, să prețuim această viață și adevăratele ei valori, să tolerăm și să acceptăm lumea așa cum este, fără ură față de ceea ce e diferit, pentru că, într-un final, toți suntem OAMENI, indiferent de rasă, etnie și religie.

Dicu Milena, clasa a X-a „C”

LIMBAJUL ADOLESCENȚILOR: DESCHIDERE, CONTINUITATE, IMPEDIMENT SAU PERICOL?

Limbaajul adolescenților a devenit o temă de discuție controversată, în ultima perioadă de timp, din cauza caracterului acestuia. Mulți părinți ai adolescenților devin îngrijorați, crezând că vocabularul copiilor este dezonorant pentru aceștia și-l consideră „grosolan”. Sunt oare aceste afirmații adevărate sau părinții nu au motive de îngrijorare?

Odată cu popularizarea rețelelor de socializare și influența limbilor străine, adolescenții de la noi au început să adopte cuvinte sau fraze care pot fi greu de înțeles de o persoană nefamiliarizată cu acestea. Termeni, cunoscuți laolaltă drept „slang” (cuvânt care este, la rândul său, împrumutat din limba engleză) sunt folosiți frecvent, preponderent, în limbajul colocvial. Exemple de aceste cuvinte sunt: „cool”=foarte interesant, „OMG”=interjecție ce exprimă mirare, „BFF”=folosit pentru a exprima relația dintre doi prieteni apropiați ș.a. Majoritatea acestor cuvinte sunt inofensive și nu prezintă un pericol pentru copii, ele fiind doar niște sinonime pentru cuvinte folosite des în limbajul zilnic al tinerilor.

Însă folosirea argoului nu are întotdeauna intenții bune. Adolescenții și tinerii folosesc anumiți termeni preluați din alte limbi, pentru a numi lucruri mai puțin „bune”, precum droguri, alcool sau alte substanțe și obiecte care pot fi periculoase, și, în unele cazuri, ilegale, precum „drugs”=droguri, „weed”=drog ilegal și periculos ce poate fi fumată, „damn”=la naiba ș.a. În majoritatea cazurilor, unii dintre acești termeni sunt folosiți cu sens sarcastic, de aceea asigurați-vă mai întâi de sensul cuvântului în cauză, ca mai apoi „să luați măsurile necesare”.

Introducerea, în limbajul cotidian, a termenilor noi este o parte a evoluției și dezvoltării limbii. Acest proces poate fi înțeles și acceptat mai greu de unele persoane, dar niciodată nu este motiv de foarte mare îngrijorare. Întotdeauna putem apela la ajutorul cărților și al dicționarelor, dacă nu înțelegem un neologism sau altfel de termen care ne tentează să-l folosim.

Chiosa Nichita, clasa a IX-a „C”

THE SPELLING BEE CONTEST

Spelling bee, one of my favorite competitions, also called spelling match, or spell-down, contest or game in which players attempt to spell correctly and aloud words assigned them by an impartial judge. This competition makes us gain the experience necessary to develop a healthy sense of sportsmanship and friendly rivalry. Moreover, we learn how to both win and lose with grace.

My opinion is probably significantly colored by the fact that my spelling bee journey in particular was a great experience, a good game for improving the development of vocabulary. I loved every minute of competing, the adrenaline rush of standing up, fast-beating heart, being afraid of not making a mistake as I got a word I didn't know, then the relief of spelling a word correctly, the thick tension when the same competitors were still in the Bee round after round. Loved all of it!

The day when I lost I felt guilty of the minor mistake that caused it. But I understood I have to accept the loss and enjoy the success of my colleague. It helped me defeat the complex to get out of the stage, giving self-confidence. To sum up, spelling bee can spark a love of language. The literacy, cognitive and life skills that it develops through study and competing have benefits far beyond the scope of mere spelling ability, reaching into every aspect of life and communication. Participating in a spelling bee may be hard work. But it can also be a lot of fun, with many unexpected rewards!

By Birladean Eva-Maria, 8th "N" grade

BOOK REVIEW

One of my favourite books is Harry Potter by J.K. Rowling. It is a story about Harry Potter, an orphan brought up by his aunt and uncle because his parents were killed when he was a baby. Harry is unloved by his uncle and aunt but everything changes when he is invited to join Hogwarts School of Witchcraft and Wizardry and he finds out he's a wizard. At Hogwarts Harry realises he's special and his adventures begin when he and his new friends Ron and Hermione attempt to unravel the mystery of the Philosopher's Stone.

I can read this book over and over again. From the very beginning until the end J.K. Rowling has me gripped! There is never a dull moment, whether it's battling with trolls, a three-headed dog, or Harry facing Lord Voldemort.

I would definitely recommend this book because it keeps you reading without ever wanting to put the book down. By the end of the book you come to love the characters and you want to read more.

If you haven't read any of the Harry Potter books you are missing out on the best series ever!

By Michelle Arnaut, 5th "O" grade

"A CHANCE, UNE CHANCE, EINE CHANCE"

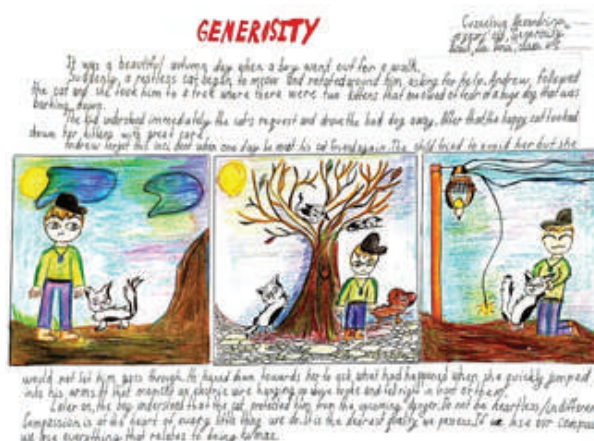
My name is Alexandrina Cuznețova. I am 10 years old. I enjoy competitions because they bring out the best of ourselves.

As soon as the teacher announced the rules of the contest "A chance, Une chance, Eine chance", I decided that I would participate. My story is about kindness and generosity. It definitely would be perfect to go to the store and buy happiness and kindness, wouldn't it? But happiness means helping your neighbour, giving your time and energy. Even animals love us without asking for anything in return.

If you don't neglect a human being who is asking for help, it means that at the end of the day, you are human after all!

It would be nice kindness to be always around us!

By Alexandrina Cuznețova, 4th "C" grade

DER SANKT MARTINS TAG WIRD AM ELFTEN NOVEMBER GEFEIERT

Dieser Tag ist sehr bekannt in Deutschland. Zu diesem Tag gibt es überall viele Lichter und Laternen. Die Geschichte um den geteilten Mantel ist sicherlich die bekannteste Legende von Sankt Martin, doch nicht der einzige Bericht seiner vielen guten Taten. Auch von Wundern wird berichtet, er soll Kranke geheilt und sogar Tote wieder zum Leben erweckt haben.

In vielen Regionen ist der Martinstag mit zahlreichen Bräuchen und Traditionen verbunden und hauptsächlich ein Fest für die

Kinder. Besonders in katholisch geprägten Gegenden ist das Martinssingen ein gern gepflegter Brauch, bei dem die Kinder mit ihren Laternen von Haus zu Haus ziehen und Martinslieder singen. Dafür erhalten sie Süßigkeiten oder kleine Geschenke.

Sankt Martin ist bis heute noch weit verbreitet bei den Jungen und Alten. Früher war die fette Martinsgans das letzte reichhaltige Mahl vor der adventlichen Fastenzeit.

Bodiu Regina, clasa a IX-a „C“

LATERNEN BASTELN FÜR SANKT MARTIN'S TAG

Wenn das Martinsfeuer prasselt, ziehen die Kinder des Viertels mit ihren bunten, selbst gebastelten Laternen durch die Straßen. Beliebte Motive für die Martins-Laterne sind – wie im Kinderlied – Sonne, Mond und Sterne.

Aber was hat es mit dem Brauch eigentlich auf sich? Was wird alles zum Laternen basteln benötigt? Die Martinslaternen - das Licht hat in der christlichen Symbolik eine besonders wichtige Bedeutung: Während die Dunkelheit mit dem Bösen verbunden wird, steht das Licht seit jeher für die Heiligkeit Gottes und das Gute. Deshalb sind die leuchtenden, bunten Laternen beim Martinsumzug ein Ausdruck für die „strahlende Botschaft“ des heiligen Martin und sollen, genau wie damals, Licht in die November-Dunkelheit bringen.

Familien gehen beispielsweise für sich, Kitas bleiben in ihren Gruppen und oft auch auf dem eigenen Gelände – oder die schönen Laternen werden einfach am heimischen Fenster präsentiert!

Cuznețova Anastasia, clasa a IX-a „C“

DIE GESCHICHTE VON SANKT MARTIN

Wer war der Heilige Martin? Und warum lieben und verherrlichen ihn alle?

Dieser Feiertag hat seinen Ursprung in Frankreich. Martin war ein römischer Soldat, der um das Jahr 316 nach Christus geboren wurde. Der Legende nach ritt er an einem kalten Wintertag an einem hungernden und frierenden Bettler vorbei. Der Mann tat ihm so leid, dass Martin mit dem Schwert seinen warmen Mantel teilte und dem Bettler eine Hälfte schenkte. In der Nacht erschien Martin der Bettler im Traum und gab sich als Jesus Christus zu erkennen.

Rund 30 Jahre lang war Martin Bischof von Tours und soll zahlreiche Wunder vollbracht haben. Am 11. November wurde er beerdigt und später heilig gesprochen.

Der heilige Martin war als Freund der Kinder und Schutzpatron der Armen bekannt.

Chiosa Nikita, clasa a IX-a „C“

TRADITIONEN VOM MARTINSTAG IM LYZEUM DA VINCI

Der Martinstag ist ein religiöses Fest. Das feiert das deutsche Volk jährlich.

Auch im Lyzeum Da Vinci bereiten sich die Schüler ausführlich dafür. Die Primarstufe hat schöne Laternen gebastelt, das Gymnasium und das Lyzeum haben Poster und die Legende von St. Martin vorgespielt.

In diesem Jahr hat man eine wohltätige Aktion „Teile dein Licht“ organisiert. Man hat warme Kleidung für ein Altenheim gesammelt. Am Nachmittag haben die Schüler Kakao und Lebkuchen gegessen, das ist schon eine Tradition geworden. Es schmeckte lecker und es herrschte eine wunderschöne Atmosphäre. Und am Abend haben wir einen Laternenumzug gemacht, so schön leuchteten die Laternen wie die Sterne am Himmel. Alle waren gut gelaunt und das hat uns viel Spaß gebracht!

Ungureanu Ema, clasa a X-a „C“

„DIN 7 ÎN 7” HOLLY GOLDBERG SLOAN

IPL „Da Vinci”,
clasa 6 „D”

Victoria Beșliu

Ana-Maria

Guțuleac

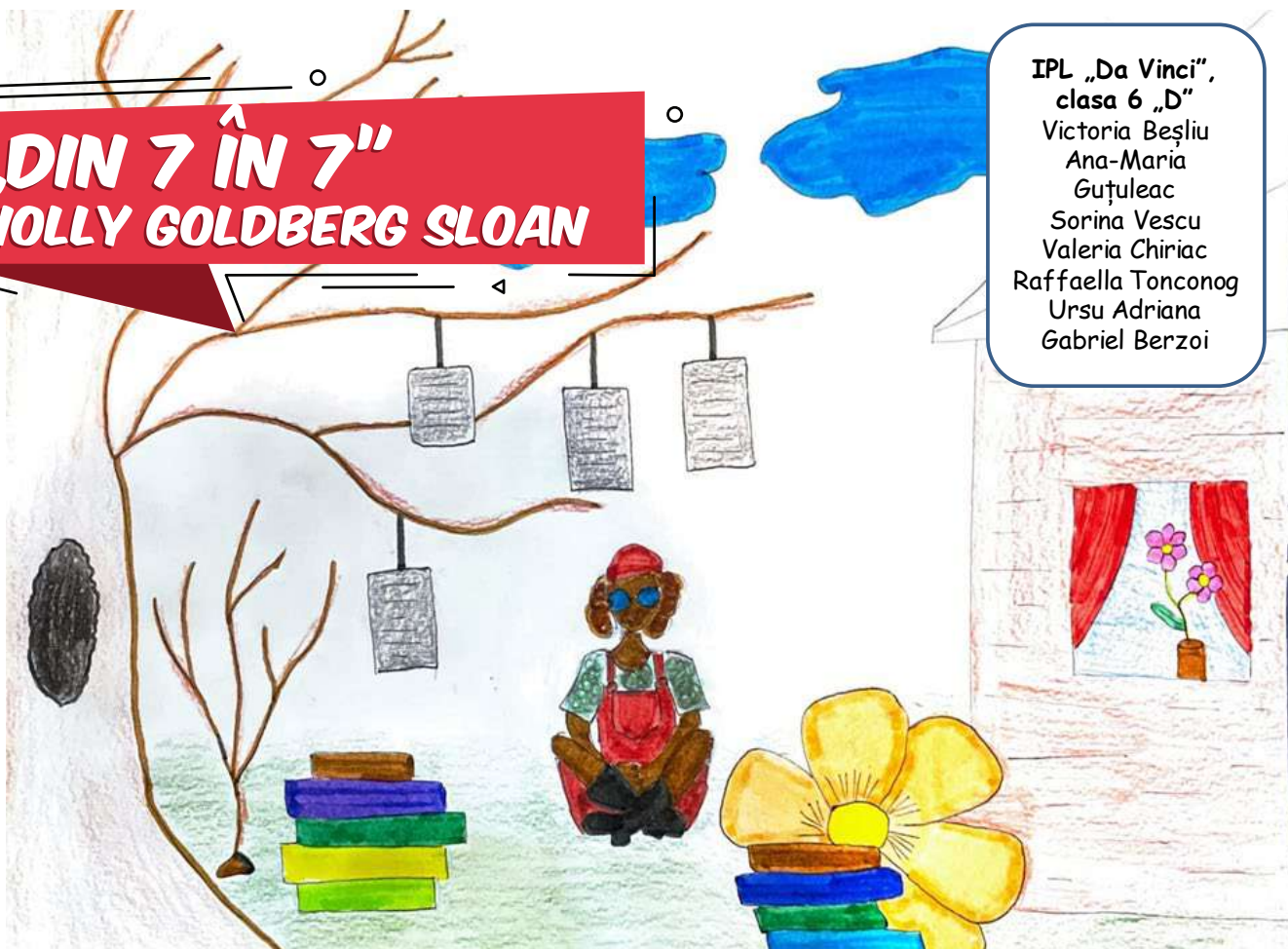
Sorina Vescu

Valeria Chiriac

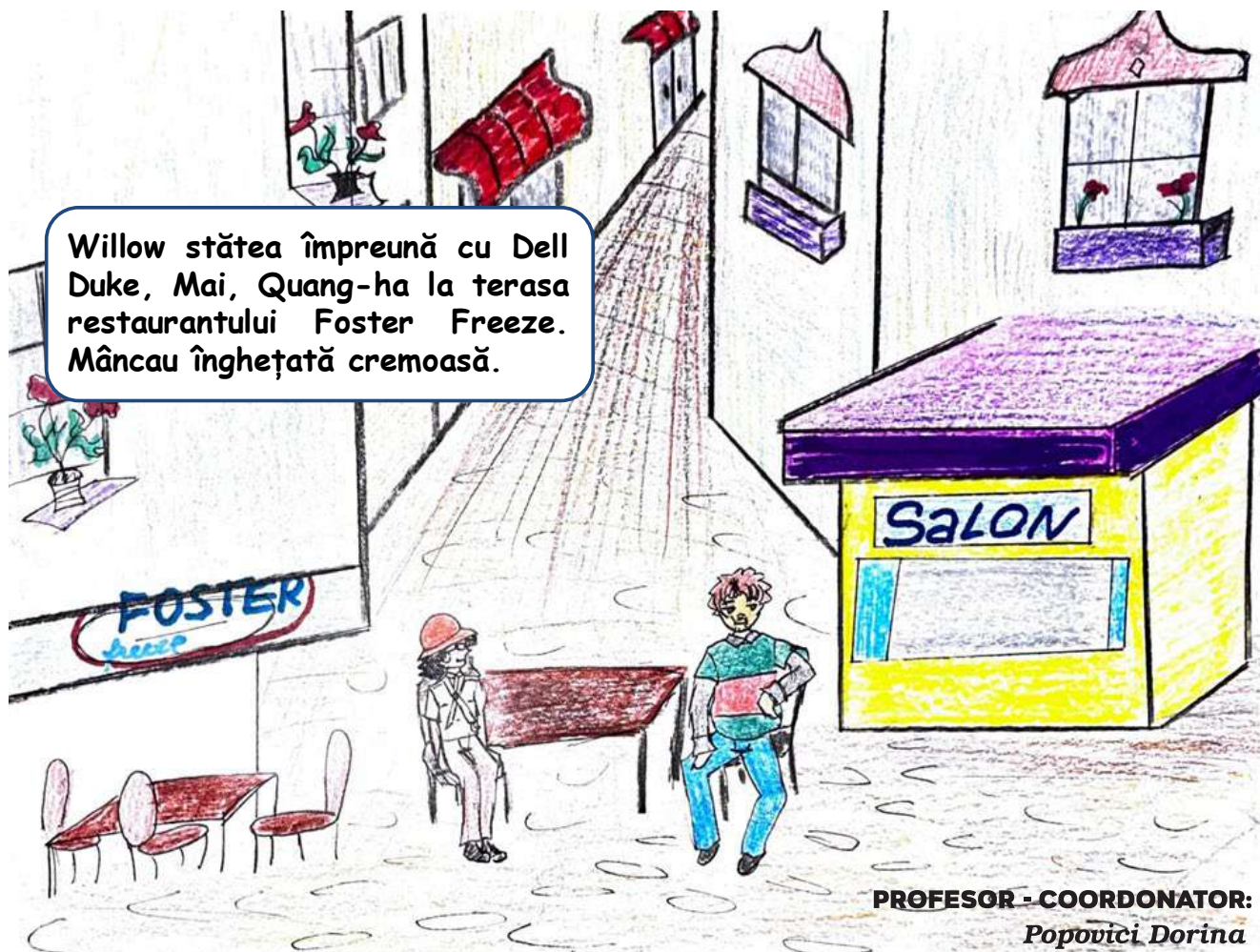
Raffaella Tonconog

Ursu Adriana

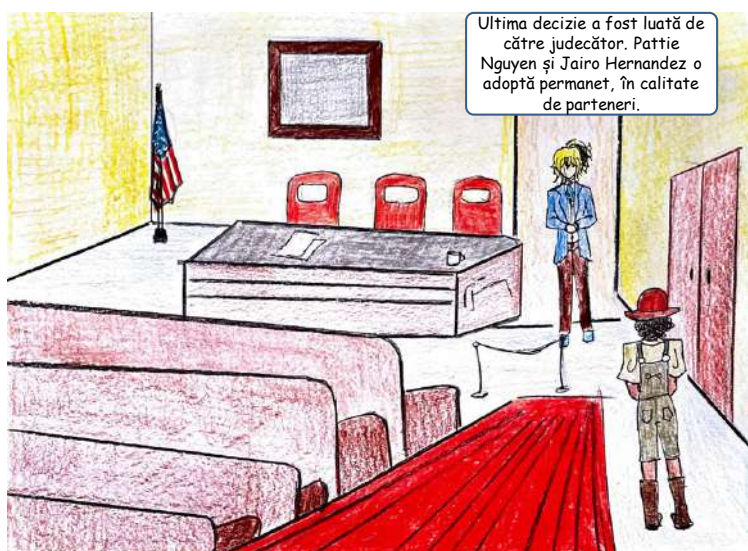
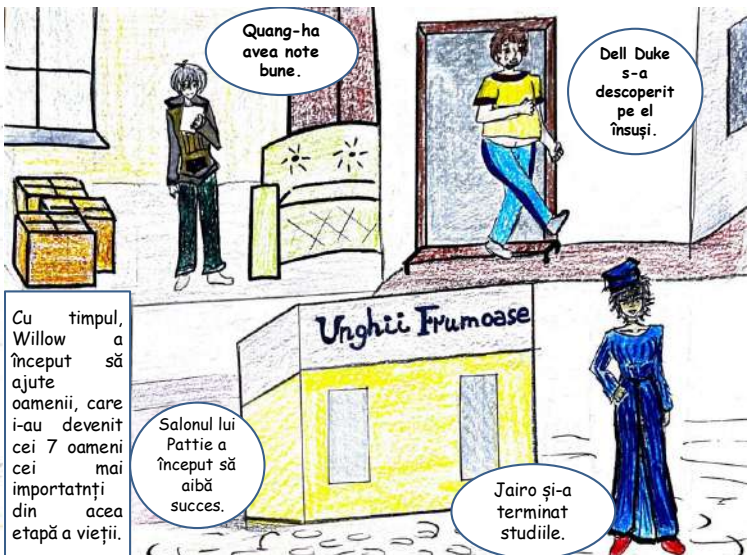
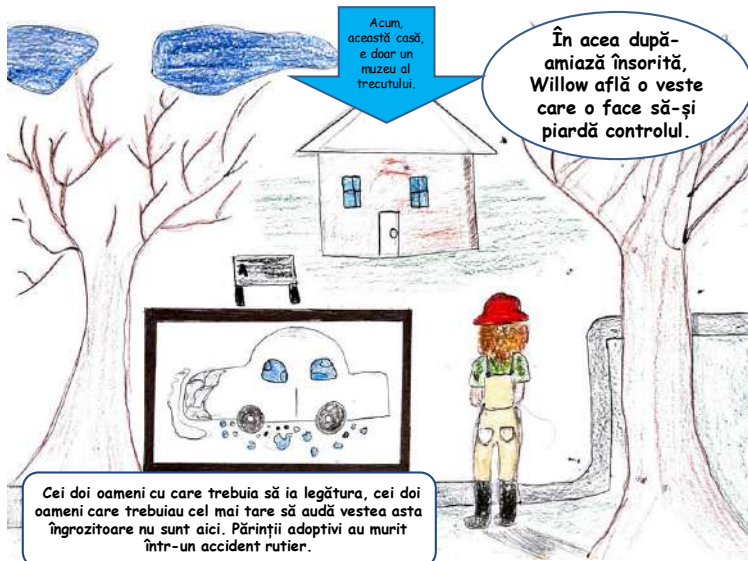
Gabriel Berzoi

Willow stătea împreună cu Dell Duke, Mai, Quang-ha la terasa restaurantului Foster Freeze. Mâncau înghețată cremoasă.

PROFESOR - COORDONATOR:
Popovici Dorina

„Din 7 în 7” de Holly Goldberg Sloan, este romanul „Lecturiadei”, aflat și în capul listei lecturilor din acest an, pentru elevii din clasele a V-a și a VI. Având un subiect captivant, este și foarte generos în lecțiile de viață pe care i le poate oferi unui cititor implicat, mai ales, dacă acesta este un copil la prima răscruce a vieții mature. Ce faci, dacă viața nu te menajează? Willow Chance, eroina romanului, ne învață să rămânem integri și să ne conducem noi viața, fără a ne victimiza.

IATĂ CÂTEVA RELECȚII DE-ALE ELEVILOR DIN CLASELE A V-A ȘI A VI-A, DESPRE ROMANUL „DIN 7 ÎN 7”.

Ca o bătaie din palme – atât de repede se poate destrăma lumea cuiva. Cartea „Din 7 în 7” redă tragedia unei fete de doisprezece ani, pe nume Willow Chance, care, confruntându-se cu realitatea, se regăsește pe ea însăși cu ajutorul răbdării, maturității, dăruirii de sine, dar și cu ajutorul celor care îi devin apropiați: Dell Duke, Mai, Pattie și Quang-Ha.

Citind istoria acestei fete, lecția curajului mi s-a întipărit în minte – oricât de sumbră și rece ar părea lumea, mereu va exista o lumină undeva, pe care, cu siguranță, o vei găsi dacă ai curajul să-ți înfrunți gândurile negative, temerile, așa cum a făcut Willow după decesul părinților săi. În concluzie, această carte m-a făcut să înțeleg că, orice s-ar întâmpla, viața ne rezervă ce-i mai bun, cum ar fi o grădină cu floarea-soarelui, și depinde de noi dacă putem face asta să se întâmple.

Chiriac Valeria, clasa a VI-a „D”

Cartea „Din 7 în 7” m-a învățat să accept situația în care sunt. Willow, personajul principal al cărții, și-a pierdut până și părinții adoptivi! Vă imaginați? Citind cartea, mă tot gândeam la noi, copiii de astăzi. Suntem atât de norocoși. Am să dau un exemplu, ca să vă fie mai clar: avem tată, mamă, bunici, rude, frați, prieteni, ajungem să avem chiar și bani de buzunar, pe care adesea îi aruncăm în vânt. Pe cine avea Willow? Doar pe prietena ei, May, la început. Așadar, de ce nu ne bucurăm de cum suntem noi, ci ne uităm la alții, care uneori au mai mult? Chiar dacă ne supărăm pe ceva, spre exemplu, pierderea unui lucru scump, nimic nu este mai scump decât părinții, pe care, vă amintesc, Willow i-a pierdut. La sfârșit, vă îndemn să acceptați, și voi, situația în care sunteți. Prețuiți timpul, oamenii din jurul vostru, bucurați-vă de prezența celor dragi, de frumusețea comuniunii dintre oameni.

Paladi Richard, clasa a VI-a „P”

Ce carte frumoasă am citit! Aș vrea s-o împărtășesc cu voi, colegi, părinți și profesori. Eroina cărții este o fetiță pe nume Willow, care are doar 12 ani. Pasionată de grădinărit, de stabilirea unor diagnoze medicale, Willow trăiește o experiență dramatică, atunci când nici nu se așteaptă. De fapt, majoritatea lucrurilor urâte ni se întâmplă pe neașteptate. Willow a înfruntat o suferință atât de mare, precum pierderea părinților. Eu cred că trebuie să fii puternic, ca să treci prin așa ceva. A fost curajoasă, iar de la ea m-am molipsit și eu cu această calitate. Willow a reușit să schimbe spre bine oamenii care au ajutat-o. De la ea am învățat lecția iubirii. Poți iubi oamenii așa cum sunt, poți vedea frumusețea în fiecare, dacă te uiți în sufletul lor. Să știți că și eu iubesc grădinăritul și că am aflat atât de multe lucruri despre plante, citind cartea!

Tuhari Ksenia, clasa a VI-a „P”

Willow Chance, eroina romanului „Din 7 în 7” este o fetiță de 12 ani, pasionată, până la obsesie, de plante, boli și cifre. Titlul romanului, „Din 7 în 7” amintește de exercițiul pe care îl face pentru a se liniști în situații critice: să numere din 7 în 7. Willow este dotată cu foarte multe virtuți, dar pe mine m-a impresionat, în mod deosebit, curajul ei. Să fii singuratică, să-ți moară părinții, să realizezi un proiect, să te afirmi – iată adevărata lecție de curaj!

Platon Daria, clasa a V-a „O”

Romanul „Din 7 în 7”, care povestește istoria unei fetițe rămase orfane (de fapt, dublu orfană!) mă determină să învăț lecția forței molale! Willow, eroina, impresionează prin puterea ei lăuntrică de a trece peste întâmplări care i-au schimbat complet viața. Rămânând fără părinți, ea reușește să găsească un rost vieții sale. Ce bine că unele circumstanțe și oameni o ajută! Dar, chiar fără acest sprijin, Willow ne poate oferi un exemplu de integritate, inteligență și putere.

Mămăligă Mădălina, clasa a V-a „O”

Recomand tuturor, cu încredere, cartea „Din 7 în 7”, care ne oferă o valoroasă lecție de viață. De exemplu, citind-o, mi-am confirmat ideea că dacă lumea îți pune o etichetă (pe Willow, eroina cărții, toți o consideră o ciudată și o cam ocolesc), nu înseamnă că ești neapărat așa sau că trebuie să le plăci tuturor. Istoria lui Willow mi-a adus aminte de cea a lui August, din romanul „Minunea” de R. J. Palacio. Ambii copii știu să rămână fideli propriei personalități, să rămână fermi în fața celor care îi desconsideră și, în final, să obțină respectul tuturor prin ceea ce reprezintă și prin ceea ce fac!

Urîtu Valeria, clasa a V-a „O”

„Când simți că te-ai pierdut în larg, te poți salva înotând împotriva curentului!” Astfel, printr-o frază pot rezuma semnificația profundă a romanului „Din 7 în 7”, scris de H.G. Sloan, în care este povestită viața unei fetițe de 12 ani, Willow Chance.

Willow nu e diferită de alții, ea e ciudat de diferită de toți! Destul de conștientă de ciudățeniile sale, Willow se simte perfect „în pielea sa”. Cu siguranță, această stare i se datorează faptului că a fost nespus de mult iubită de părinții ei adoptivi. Anume dragostea lor necondiționată o determină pe copilă să-și fortifice caracterul, să fie liberă, așa ciudată cum este, cu obsesiile ei pentru boli, pentru grădină și pentru numărul din 7 în 7!

Și dacă tot vorbim despre cum e să fii diferit, cred că e minunat să poți rămâne atât de fieresc și de integru, orice s-ar întâmpla, așa precum rămâne și se dezvăluie tuturor Willow Chance!

Guzun Damian, clasa a VI-a „C”

CUM A FOST LA CONCURSUL LECTURIADA PUBLICĂ

Ieri am avut parte de o experiență de neuitat... Am participat la concursul „Lecturiada”, fiind una dintre elevii selectați pentru echipa clasei a V-a.

Am intrat în cabinetul de informatică cu încă trei colegi și ne-am așezat în fața calculatoarelor. Peste puțin timp, au venit și ceilalți elevi din alte clase de-a cincea. Am fost 20 în total. Eu eram în fața calculatorului și bifez răspunsurile la întrebările care apăreau. Aveam emoții mari, pentru că trebuia să fiu foarte atentă și să bifez corect. Și încă să-i mai aud pe toți! Au fost 5 categorii de întrebări în baza romanului citit: literatură – 30 întrebări, iar la restul – istorie, geografie, biologie și matematică. Cel mai ușor a fost, desigur, la literatură, totuși, am căutat răspunsuri și în carte. Și ce dificil era să ascult răspunsurile care veneau în cor! Am fost fericită să văd că sunt atâtea persoane care se ajută reciproc. Era atâta lumină și entuziasm în ochii colegilor!

Datorită acestui concurs, am văzut ce înseamnă munca în echipă, am trăit o experiență nouă, interesantă, pe care, cu siguranță, niciodată nu o voi uita. Abia aștept următoarea ediție a Lecturiadei.

Berlinschi Adelina, cl. a V-a „R”

PROIECT TRANSDISCIPLINAR BANDĂ DESENATĂ

ÎN BAZA ROMANULUI „FAHRENHEIT 451” DE RAY BRADBURY

COORDONATORI DE PROIECT:

Doroș Angela, prof. de l. și lit. rom.

Sîrbu Irina, prof. de ed. plast.

Batîr Iulian, prof. de inform.

ECHIPA DE PROIECT:

Chiriac Cezara, cl. a VII-a „D”

Albu Victor-Marian, cl. a VII-a „D”

Cojocaru Arina, cl. a VII-a „D”

Josan Tincuța, cl. a VII-a „D”

Osoianu Ruxanda, cl. a VII-a „D”

Pleşca Mădălina, cl. a VII-a „D”

Lungu Paula, cl. a VII-a „D”

2021 – 2022

Bibliografie și webografie:

1. „Fahrenheit 451” de Ray Bradbury. – București: Editura „ART”, 2013;
2. „Limba și literatura română”, Sâmbăian F., Dobra S., Halasz M., Davidoiu-Roman A. – București: Editura „ART”, 2017;
3. wikipedia.org;
4. motanov.ro/ ce-inseamnă-o-banda-desenata-buna/;

Într-una din seri, așa cum obișnuia, Guy Montag, se întorcea acasă după serviciu. În aer simțea prezența cuiva...

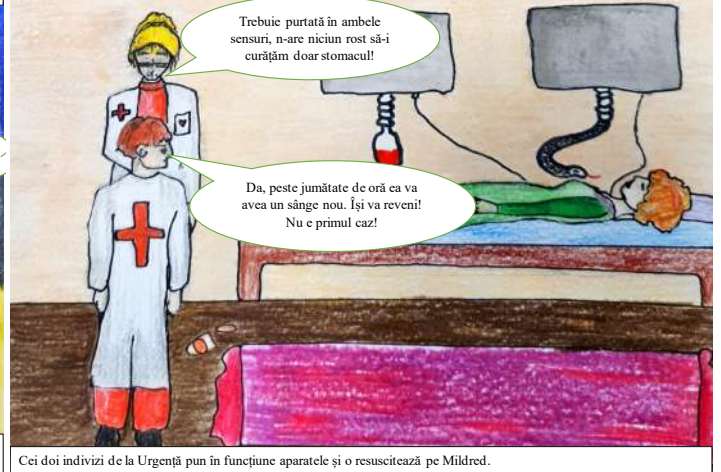
Trecând colțul, o zărește pe noua lui vecină, Clarisse McClellan, o fată cam neobișnuită.

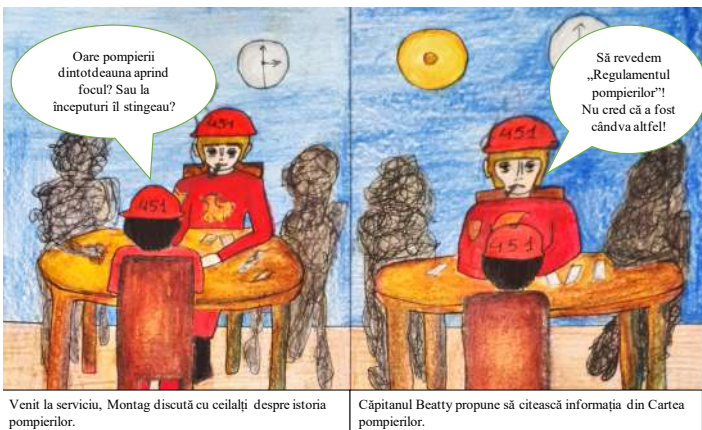
Nu era fericit, chiar dacă până azi a crezut așa... Vorbind cu sine însuși, își recunoștea deschis adevărul...

Montag intră în casa lui, care îi pare nespus de rece și tristă...

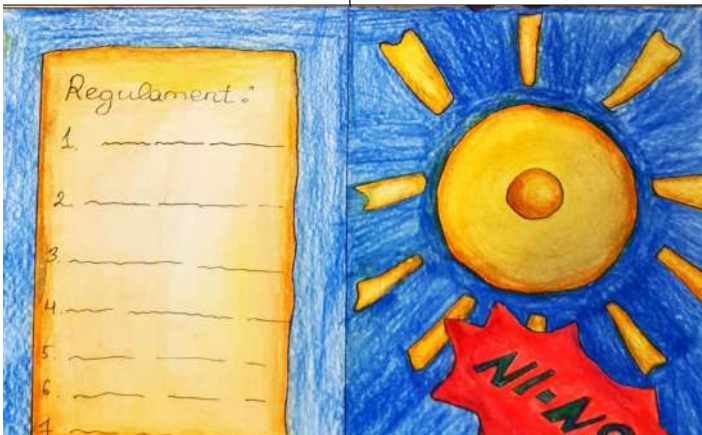

Cei doi indivizi de la Urgență pun în funcțiune aparatele și o resuscităază pe Mildred.

Venit la serviciu, Montag discută cu ceilalți despre istoria pompierilor.

Căpitanul Beatty propune să citească informația din Cartea pompierilor.

Căpitanul Beatty citește fiecare punct din Regulament, ca să anuleze orice discuție în contradicție cu această temă.

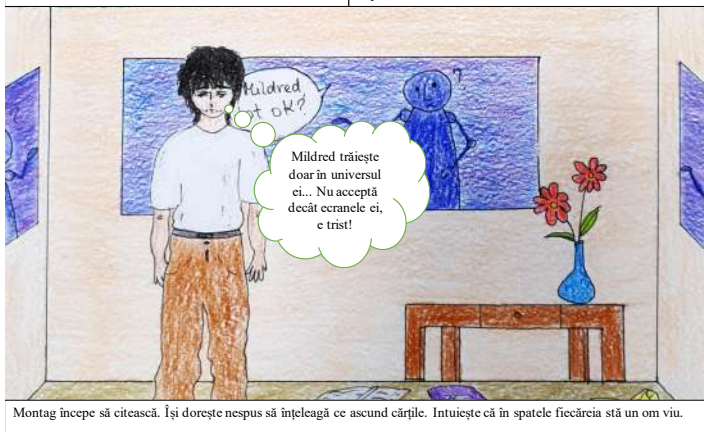
Deodată sună alarma. Montag alunecă pe stâlp în jos și pornește, împreună cu întreaga echipă, la chiamare.

Montag fură o carte și o ascunde sub haină. Se simte vinovat...

Nu vreau și nici nu pot să trăiesc fără cărți!

Femeia refuză să iasă din casa care e pe punctul să fie aruncată în aer. Mai mult, aprinde un chibrit și-l aruncă peste sine...

Informații generale: „Fahrenheit 451” (1953) este un roman aparținând genului science fiction, scris de autorul american Ray Bradbury. Romanul prezintă o societate futuristă, în care cărțile sunt interzise, iar pompierii au rolul de a găsi și arde cărțile. Titlul se referă la temperatura de 233°C, adică 451°F, la care se aprinde hârtia obișnuită.

Cronotop: Acțiunea din romanul „Fahrenheit 451” de Ray Bradbury se desfășoară în viitor, „după 1960”, deoarece în carte este reprezentată cruda realitate a viitoarei generații, când oamenii încet, încet se transformă în roboți controlați de guvern. Presupunem că e vorba de S.U.A.

Subiect: Într-o societate în care cărțile sunt ilegale, Guy Montag, un pompier de treizeci de ani, este fericit cu slujba lui de a le arde. Întâlnirea cu Clarisse McClellan îl face pe Montag să-și pună întrebări despre sine și despre lumea în care trăiește. Chemat într-o misiune, Montag află că există oameni care ar prefera să moară decât să trăiască fără cărți și este tentat să ia o carte și s-o citească...

Golea Ana-Maria, Scutari Nicoleta, Braga Mihai, clasa a VII-a „D”

Cele descrise în „Fahrenheit 451” de Ray Bradbury par atât de îndepărtate, însă și atât de apropiate de realitatea noastră. Un roman scris în 1953 oglindește foarte bine mentalitatea contemporanilor noștri, care aleg să stea ore în șir în fața computerului, în loc să răsfoiască o carte. Se pare că locuitorii acelei societăți distopice au ajuns să piardă adevăratul sens al vieții, trăind pentru plăceri și distracții, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu trăim și noi după același principiu. Uitându-mă în jur, văd cum oamenii devin din ce în ce mai falși, manipulați de mass-media și de părerile celorlalți. Suntem în era consumului, a vitezei și a confortului, având atât de multe posibilități, dar nefericiți. De ce ne grăbim? Unde au dispărut liniștea și pacea interioară din trecut, înlocuite de agitație? Viața a devenit un show superficial, extravagant și rapid. În ziua de azi, pe cine mai găsești stând pe un vârf de munte, ascultând vocea sufletului său, fără să facă o fotografie pentru Instagram?

Puzur Sofia, clasa a VII-a „D”

„Fahrenheit 451” de Ray Bradbury este o poveste tulburătoare și fascinantă, care te pune pe gânduri cu privire la societatea în care trăim. În carte ne este descrisă o lume în care valorile pe care le cunoaștem au fost răsturnate, în care statul interzice cititul și promovează arderea cărților. Cetățenii acestei lumi distopice trăiesc într-o indiferență și neștire indusă de mass-media și necunoaștere. Acest lucru îmi dă de gândit asupra viitorului societății noastre. Nu vom deveni și noi ca Mildred? Toată ziua în ecranele televizorului, fiind speriați să punem mâna pe vreo carte? Acest roman mi-a arătat de ce cărțile sunt cu adevărat importante și cum fără acestea societate noastră va degrada.

Pleşca Mădălina, clasa a VII-a „D”

„Fahrenheit 451” de Ray Bradbury este o carte care m-a uimit prin modul ei de a arăta lipsa de implicare a oamenilor în societate, aceștia fiind precum niște roboți cărora li se dictează exact cum să gândească, cum să se comporte și cum să reacționeze în anumite situații. Ideea centrală a acestei distopii este aceea conform căreia oamenii nu trebuie lăsați să descopere prea multe sau să scape de sub controlul autorităților pentru ca echilibrul artificial creat de acestea să nu se destrame. În concluzie, eu v-aș recomanda aceasta carte, deoarece oferă tabloul societății contemporane și e ușor de citit.

Darius Bajureanu, clasa a VII-a „D”

Romanul „Fahrenheit 451” scris de Ray Bradbury mi-a deschis ochii spre o lume ținută captivă de tehnologie, o lume care, pas cu pas, devine neajutorată. Această carte accentuează dependența societății de inteligența artificială, subliniind nepăsarea oamenilor. Societatea prezentată de autor neglijează dezvoltarea personală. Oamenii nu ies din zona lor de confort, rămân captivi în ghearele tiparului. Romanul m-a făcut să realizez cât de importantă este dezvoltarea personală, inteligența emoțională, creativitatea și setea cunoașterii.

Osoianu Ruxanda, clasa a VII-a „D”

Romanul „Fahrenheit 451” prezintă o lume controlată de guvern, în care este respinsă inteligența și gândirea oamenilor. De asemenea, se pune problema nepăsării ființei umane față de fericirea adevărată. Individul prezintă interes față de fericirea artificială, care este temporară și obținută prin diverse metode incorecte (drogurile). Acest roman este o replică a societății noastre egoiste. Cel mai fascinant moment din carte era atunci când Montag a realizat cât de credul și naiv a fost, arzând cărțile, fără a-și lua răgaz să chibzuiască la ce face în fiecare zi din monotona sa viață.

Tincuța Josan, clasa a VII-a „D”

„Fahrenheit 451” de Ray Bradbury este un roman științifico-fantastic care prezintă o societate stăpânită de tehnologie, unde cărțile sunt „îngropate” în memoriile oamenilor înțelepți. În carte se reprezintă un viitor imaginar, dar cu elemente adevărate din societatea de azi. Tehnologia preia controlul asupra noastră și asupra acțiunilor care ne influențează viața noastră de zi cu zi, asupra sănătății noastre mentale și fizice. Citind romanul, mi-am dat seama despre importanța cărților și cunoștințelor scrise în ele, mi-am dat seama că trebuie să ocrotim și să răspândim artele, istoria, arhitectura, pictura și toate lucrurile care formează cultura și bogăția imaterială a unei societăți. Vă îndemn să învățați cât mai mult și să nu vă pierdeți într-o lume falsă, controlată de tehnologie și ignoranță.

Cojocaru Arina, clasa a VII-a „D”

Mi-a plăcut romanul „Fahrenheit 451” de Ray Bradbury, deoarece ne arată la ce folosește cititul. Dacă noi am renunța la cărți, atunci am deveni niște oameni fără rațiune, ne-am uita toată ziua la ecranele de pe pereți și ne-ar părea că viața pe care o trăim este una ideală, la care am visat mereu, dar nu am mai comunica unii cu alții și am face aceleași lucruri zi de zi. Oamenii trebuie să se bucure de viață, chiar dacă aceasta nu poate fi întotdeauna ideală. Subiectul acestui roman ne arată ce s-ar întâmpla dacă nu ar fi cărțile. Vă îndemn să citiți această carte, deoarece ea ne transmite un mesaj extraordinar, care ne subliniază bucuria de a citi o carte.

Simona Cucu, clasa a VII-a „M”

Romanul „Fahrenheit 451” de Ray Bradbury m-a surprins profund, deoarece te face să-ți pui întrebări și să analizezi realitatea descrisă. Fiecare eveniment face referire la viața pe care o trăim acum: toți suntem obsedați de telefoane și nu mai vrem să citim. Cartea prezintă un univers în care nimeni nu vrea să gândească și toți primesc informația de-a gata. Acest univers nu este departe de-al nostru și trezește o frică: dacă nu vom citi, vom ajunge ca personajele din carte.

Mîndru Daniela, clasa a VII-a „M”

Romanul „Fahrenheit 451” de Ray Bradbury mi s-a părut special, deoarece folosește multe elemente neîntâlnite în alte cărți. El ne prezintă o realitate ficțională, în care lumea consideră inteligența un viciu, un atribut distructiv al societății. Foștii pompieri care obișnuiau să stingă focul, acum îl aprind. Dat fiind că toate clădirile sunt rezistente la incendii în acea lume, pompierii s-au specializat în arderea cărților. În societatea aceea, sunt inventate numeroase lucruri pentru a opri oamenii din a gândi, oriunde te-ai duce nu te poți opri nici măcar pentru o clipă pentru a te decide ce ai face în ziua respectivă. Oricine era prins cu cărți, era condamnat la moarte.

David Poleacov, clasa a VII-a „M”

„Fahrenheit 451” de Ray Bradbury este un roman despre un viitor îndepărtat, în care toate valorile morale sunt pierdute și cărțile - interzise. Acest roman subliniază vulnerabilitatea oamenilor în cazul în care acestora le va fi interzisă cunoașterea valorilor morale din cărți. Această situație a fost prezentată în carte pentru a sublinia nevoia oamenilor de a cunoaște viața, de a nu permite manipularea societății prin distrugerea valorilor morale.

Stamate Vladimir, clasa a VII-a „M”

Mi-a plăcut romanul „Fahrenheit 451” de Ray Bradbury, deoarece prezintă un viitor asemănător unui apropiat nou, societății actuale. De asemenea, mi-a părut interesant să văd cum ar fi o societate unde cărțile sunt ilegale. Aici oamenii nu au valori. Aproape toți renunță la citit, pentru că nu vor „să sufere”. Acest roman m-a captivat, deoarece voiam să aflu cu ce se va termina tot coșmarul...

Blajin Alexandru, clasa a VII-a „M”

Eu sunt de părere ca acest roman ne arată o lume complet diferită de cea în care trăim noi, cu susul în jos. Romanul este un avertisment pentru noi, ca să nu mai stăm așa de mult la telefoane și să încercăm să ne dezvoltăm prin citire de cărți, căci, altfel, noi vom ajunge exact ca oamenii din narațiune.

Abraș Cristian, clasa a VII-a „C”

Subiectul nuvelei „REM” urmărește drumul inițiat al Nanei, pe plan ludic și oniric. Naratorul a îmbinat armonios zona reprezentărilor abstracte cu realitatea. Un loc aparte, în nuvelă, îi revine imaginii ludice. Cele șapte jocuri conturează ascensiunea tinerei atât pe plan moral, cât și fizic, provocându-i o serie de stări care o ajută în edificarea propriei personalități. De altfel, nuvela nu are, ca temă, doar jocul, ci poate fi considerată un text creat în spiritul jocului, prin îmbinarea procedeelor narative. Totodată, prezintă interes și identitatea naratorului, care este, pe rând, ba păianjen („e drept că nu mi-am mai scos câpșorul gingaș la vedere”), ba Vali, ba Nana („a trebuit să mă maturizez, să devin, uite, aproape o babă”).

Muntean Armanda, clasa a XII-a „R”

Opera m-a impresionat prin stilul deosebit de a nara momentele subiectului din diferite perspective, oferind cititorului o senzație puternică de intrigă. Drumul inițierii, dar și cel al realizării actului creator, explicate prin joc, scot în prim-plan o copilă care se inițiază în viața sa din viitor, dar și în REM-ul pe care îl poate vedea doar ea. Așadar, personajul este Svetlana, o femeie de 30 de ani care povestește despre jocurile pe care le-a organizat cu prietenele sale. Fiind la mătușa sa, se împrietenește cu Egor, care i-a povestit și a ghidat-o spre REM.

Mesajul operei se referă la multitudinea de percepții ale omului despre sine, datorită cărora, Svetlana vede imposibilul în realitate, înțelegând sensul vieții prin vise: „Noi suntem REM-ul, lumea noastră e o ficțiune, suntem eroi de hârtie și ne-am născut în inima și creierul și mintea lui, pe

care eu l-am văzut. Că poate până și el, în lumea lui, nu este decât un produs al unei minți mult mai vaste, din altă lume. Și el caută cu înfrigurare o intrare către acea lume superioară, căci visul nostru al tuturor este să ne întâlnim Creatorul, să privim în ochi ființa care ne-a dat viață.”

Dulgheru Dragoș, clasa a XII-a „R”

Tema operei este maturizarea spirituală, manifestată prin cunoașterea puterii omului de a crea și de a avea control asupra anturajului său. Mesajul textului este că orice realitate are un creator, iar lumea în care noi trăim este o reprezentare a dorințelor, deciziilor și sentimentelor noastre („Mi-au trebuit ani de zile, a trebuit să mă maturizez, să devin, uite, aproape o babă, ca să încep să cred că înțeleg cu adevărat ce este REM-ul, că el nu se află acolo, înăuntrul magazinei, ci în afara ei, că de fapt noi suntem REM-ul, tu și cu mine, și povestirea mea, cu toate locurile și personajele ei [...] Deși opera este destul de specifică și se interpretează dificil, cred că orice licean trebuie să afle despre „REM”. E timpul să renunțăm la poveștile și structurile deja cunoscute și să dăm o șansă unui text original, bine structurat, din punct de vedere al evoluției firului narativ, cu personaje neobișnuite în situații neobișnuite.

Crețu Cristina, clasa a XII-a „R”

Accesul în REM nu este permis oricui și nici calea spre el nu este una ușoară. Nuvela aceasta m-a dus cu gândul la scrierile fantastice ale lui Eliade. Simbolistica e bogată și nu lipsește nici inițierea. Dar ce este REM-ul? „REM-ul e, într-un fel, ca floarea asta de rouă a cerului, un soi de capcană întinsă pretutindeni și dotată cu o răbdare infinită, un loc de trecere care așteaptă ani în șir să fie descoperit și apoi alți ani în șir până să ajungă la el singura ființă care-l poate străbate.” Recomand cu inima deschisă această carte tuturor, deoarece, prin tehnici postmoderniste, autorul a reușit să evidențieze trăirile și problemele omului cotidian.

Cojușneanu Bogdan, clasa a XII-a „R”

Nuvela „REM” de Mircea Cărtărescu m-a impresionat prin tematică. Jocul fetelor „De-a Reginele”, prin obiectele magice și lumile create. Tema operei este inițierea prin joc și vis. Mesajul operei este că scopul nostru e să ne găsim și întâlnim creatorul, dar, totuși, REM este perceput de fiecare individ diferit. De asemenea, opera dată demonstrează că fiecare este scriitorul propriei vieți și noi alegem ce cale să parcurgem.

Caldîba Felicia, clasa a XII-a „R”

Opera impresionează atât prin structura sa narativă, prin amintirile despre aventurile și emoțiile din propria copilărie, prin jocul fetelor, prin personajele unice. Tema operei este inițierea prin joc și vis. Mesajul conturează faptul că viața noastră este o creație al cărei personaj principal suntem noi înșine, astfel încât fiecare are posibilitatea de a lua controlul asupra acesteia și de a afla scopul său în viață.

Vă îndemn să citiți această carte! Vă va fascina!

Kok Emilio, clasa a XII-a „R”

AGENDA DE LECTURĂ: NOVELA „REM” DE MIRCEA CĂRTĂRESCU

Tema: Raportul dintre creator și opera sa, sensul vieții Problematică: Toți suntem prinși în plasa destinului, iar soarta ne este trasată de EL, MARELE CREATOR, MARELE PĂIANJEN, ce țese cu minuțiozitate urzeala, creionează cărările pe care noi- muritorii- accedem sau încercăm măcar să cunoaștem adevărul. Etapele subiectului: Expozitiunea: Descrierea unei garsoniere înțesată de cărți, care se află la marginea Bucureștiului, la care se ajunge prin multe străzi întortocheate. Naratorul este ipostaziat într-un păianjen omniscient. Intriga: Svetlana (Nana), aflată la vârsta maturității, își amintește întâmplările miraculoase de la 12 ani, pe care le re trăiește cu aceeași intensitate în încercarea de a le descoperi sensul, de a le descifra misterul. Desfășurarea acțiunii: Fetele din mahalaua mătușii Aura hotărăsc să se joace de-a reginele, fiecare ia corespunzându-i: o culoare, o floare, un obiect și un loc de joacă. Punctul culminant: În ultima zi, Nana este regină și hotărăște să se joace de-a căsătoria, ea fiind mirele și Ester- mireasa. În ultimul vis, Nana se află într-o magazie, unde vede un tânăr ce scria întreaga ei poveste și faptul că intrase în REM. Deznodământul: Nana se întoarce acasă cu tatăl său. Odată povestea terminată, Nana și Vali se despart. După un sfert de oră în care Nana este singură în garsonieră, oul de pe masă plesnește, eliberând Himera, simbol al deformării psihice. Svetlana continuă paginile lui Egor scriind de multe ori „nu”.	Conflicte: Interior: Nevoia de percepție, cunoaștere și sens. Personajul Svetlana trăiește o contradicție ireconciliabilă pentru gândirea comună, înțelegerea lumii exterioare și depășirea condiției acesteia prin REM. Consecința: Vectorul problematizării duce la confuzie de idei, vise și în procesul jocului. Svetlana trăiește un conflict interior care duce la dorința ei arzătoare de a afla secretul REM-ului și de a înțelege, cu adevărat, sensul existenței. Erotic: Pierderea interesului fizic față de o femeie. Deși, experiența erotică a lui Vali cu Svetlana îl aduce în euforie, partea de sexualitate a Svetlanei bărbatul o găsește în povestirile ei. Consecința: Odată ce Svetlana îi descoperă taina REM-ului, ea devine pentru Vali un trup de femeie care și-a pierdut farmecul intim. Tânărul conchide, la această etapă, că din Svetlana „nu a mai rămas de femeie”, iar relația lor erotică își pierde valoarea.	Personaje: Vali Personajul se încadrează în tipologia tânărului intelectual: este în anul IV, la Universitate, Facultatea de Filologie; este pasionat de literatură: „cetește, cetește și iar cetește...” Svetlana Protagonista operei se încadrează în tipologia tinerei intelectuale, care se află în căutarea certitudinii existențiale. Este relevantă, dragostea protagonistei față de lectură: „rafturile nesfârșite (acum văd niște tratate mari, greoaie, de oncologie, o carte despre adenopatii, alta cu titlu purpuriu, agresiv: Leucemia)”, „sub măsută sunt ziare și reviste, mai ales Luceafărul, Orizontul și, dedesubt, un număr îngălbenit din România literară”. Felul ei de „a fi” și dorința continuă de a afla cât mai multe: „tu știi să ascuți, ești mereu atentă, deși nu te-am simțit mereu binevoitoare” demonstrează înclinațiile Svetlanei spre meditații, cunoaștere și revelații continue.	Citate semnificative din text: 1. „Dar, vai! poate că REM-ul nu e totuși nimic din ce cred eu despre el. Poate că el e doar un sentiment, o strângere de inimă în fața ruinării tuturor lucrurilor, în fața a ceea ce-a fost și nu va mai fi niciodată. O amintire a amintirilor. REM-ul e, poate, nostalgia. Sau altceva. Sau toate acestea deodată. Nu știu, nu știu.” 2. „Când se întorc dintr-o „excursie”, heroinomanii au sentimentul că din lume au dispărut culorile, ca trăiesc într-un film alb-negru în care nu se întâmplă niciodată nimic, că timpul nu mai curge și că viața reală e doar un limbo al morții. Sentimentul ăsta îl am și eu de când am fost în REM.” 3. „Tu nu mai ai nimic de femeie în tine. Tu ești o hartă. Harta unei insule de smarald, ieșită din ocean. Am urmat cu degetul de-a lungul ei urcușul abrupt al falezei, cărarea care despica iarba plină de flori și-am ajuns la pădurea înmugurită.” 4. „REM-ul e, într-un fel, ca floarea asta de roua-cerului, un soi de capcană întinsă pretutindeni și dotată cu o răbdare infinită, un loc de trecere care așteaptă ani în șir să fie descoperit și apoi alți ani în șir până să ajungă la el singura ființă care-l poate străbate. Există cărți secrete, scrise de mină, despre REM, există câteva secte concurente care recunosc REM-ul, dar au idei cât se poate de diferite în privința semnificației sale. Unii susțin că în REM ar fi un aparat infinit, un creier colosal care reglează și coordonează, după un anume plan și într-un anume scop, toate visele viețuitoarelor, de la visele de neconceput ale amibe și ale brîndușei, până la visele oamenilor. Visul ar fi, după ei, adevărata realitate, în care se revelează voința Divinității ascunse în REM.”
---	--	--	---

Dragi cititori: ne bucurăm că una dintre cele mai citite rubrici din primul număr al revistei a fost „Da Vinci glumește”. Totodată, vrem să specificăm faptul că toate glumele cu care v-ați delectat sunt, sută la sută, autentice, culese din viața voastră de la liceu. De aceea, ne-am gândit să modificăm puțin denumirea rubricii: „Da Vinci glumește autentic”.

Și de această dată, pagina a fost alimentată de simțul umorului doamnei profesoare Natalia Țurcanu, care a cules, fir cu fir, perlele voastre din din nisipul discuțiilor.

Așadar, să tragem cu ochiul și cu urechea la lecțiile de istorie!

Lecția de istorie, cl. a V-a, despre China antică

Elev 1: Ce reprezintă liniile ale roșii pe hartă?

Profesoara: Drumul mătăsii, traseu comercial care făcea legătura dintre Europa și China...

Elev 2: Aaa, pe acolo vin comenzile AliExpress! De aia vin așa de greu!

Lecția de istorie, clasa a V-a, despre colonizarea greacă

Profesoara: Metropola este un oraș sau stat antic, considerat în raport cu coloniile sale, un fel de oraș-mamă.

Elev: Dar cum se numește orașul-tată?

Profesoara, cu trimitere la desenul de pe fragmentul de vasul de ceramică:

Determinați la ce aspect al societății spartane se referă această imagine!

Elevul: Că nu aveau cu ce se îmbrăca!

Lecție de istorie, clasa a V-a, despre Grecia antică

Profesoara: Grecii îi abordau pe macedonieni cu oarecare superioritate!...

Eleva: Probabil, cam așa cum se uită elevii mai mari la noi!...

Viața școlară, clasa V-a

Profesoara, către lansatorii de avioane în pauză:

A sol toate avioanele, confisc livretile de actor pentru 45 minute!

Elevul șotios, în timpul lecției:

-Bzzzz!

Profesoara: am impresia că se aude cum spațiul clasei este survolat de un avion, fără să fi avut permisiunea mea!

Elevul disciplinat către elevul șotios:

-Tu chiar nu înțelegi că aici „dispecer” este doar doamna profesoară și fără permisiunea dumeaei nu decolează și nu aterizează nici un avion?

Lecția de istorie, cl. aVII-a, Franța în sec. XVII-XVIII

Elev 1: Doamna profesoară, el așa ieșea pe câmpul de luptă?

Elev 2: Ce-i cu tine? Cred că îi zburau sandalele, dacă o lua la fugă prin pop’șoale.

Poză: Ludovic al XIV-lea

Lecții despre succes, la 10 ani:

Profesoara: Succesul se obține ca rezultat al acțiunii, al efortului... nu vine de la sine, dacă stai culcat pe canapea și-l aștepți.

Elev 1 - Glumețul: Ok, îl poți aștepta așezat, dacă nu se poate culcat.

Elev 2 - Ingeniosul: Știu eu, știu eu! Succesul înseamnă să stai așezat pe canapea și să aștepți să crească Bitcoinul.

Paginii noastre i se alătură și doamna învățătoare Natalia Bernaz, cu glumele culese de la clasa a III-a „B”.

Noi, învățătorii, mai avem și cerințe, exigențe, care, aparent, nu sunt în concordanță cu imaginea pe care și-a creat-o copilul despre noi. Așa le-am spus elevilor mei că am mai multe clone și când sunt eu obosită, una dintre ele vine în locul meu. Treptat elevii au început să îmi spună, din start, ce fel de „clonă” a venit azi: clona cea foarte bună, clona „cea răută” sau alta. Astfel, la o lecție de limba și literatura română, când încercăm să creăm o compunere împreună, reacția unui copil a fost:

- Am înțeles, astăzi nu este dna Natalia! Azi a venit clona cea romantică!
- Da? am spus. Dar cum ai înțeles?
- Dna Natalia nu pierde timp pentru atâta compunere, ea zice că avem mult de lucru și trebuie să fim hărnicuți!

Le citesc copiilor din clasa a 3-a povestea de Crăciun, pe care am scris-o în versuri și pe care ne-am înțeles să o dramatizăm în scenă...

Știindu-i cei mai sinceri critici, generoși în laude, așteptam reacția. După aplauze, observ un elev mai trist și-l întreb:

- Nu ți-a plăcut povestea?
- Ba da, dna învățătoare, dar cine să învețe toată POEZĂRAIA asta?!

Pentru timpul liber, vă propunem un exercițiu de observație și de logică, preluat din cartea „Codexul enigmelor lui Leonardo Da Vinci”, Litera, București, 2019.

„Sunt într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc...” Aceasta a fost provocarea pentru scrierea creativă a elevilor din clasele primare: să-și imagineze ce ar urma, să continue textul. Ne-am plimbat printre textele elevilor, ca printr-o grădină cu trandafiri: unul mai frumos decât altul. Am cules un buchet, pe care vi-l aducem spre delectare!

Sunt într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... Mi-am dat seama: era Time Walker, care se juca cu timpul în univers. Imediat, am recrutat o echipă de eroi ce pot supraviețui dacă se oprește timpul. Aceștia erau: Liderul timpului, adică eu, Teleportatorul în timp, fratele meu, Laclan – puterea fulgerului din Australia și prietenul nostru Thanos. Echipa noastră, se numea „Maeștrii timpului”.

Teleportatorul în timp și Laclan – puterea fulgerului, au mers în Primul Univers unde se refugiase Time Walker... Rămâne doar să vă imaginați ce a urmat!...

Zanoga Mihai, clasa a IV-a „N”

Sunt într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... Iar mie, dintr-o dată mi-au crescut aripi! Și am zburat, atunci, cu zânele. Ele m-au dus în țara lor, unde m-au găzduit cu multă dragoste! Ce bine este ca, măcar uneori, în imaginația noastră, timpul să se oprească!

Voluta Sofia, clasa a II-a „S”

Sunt într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... Vreți credeți-mă sau nu, dar în jurul meu totul s-a oprit. Cafeaua care câteva clipe în urmă îi scăpase cuiva din pahar a rămas suspendată în aer. Am stat mirat și drept ca un stâlp vreo jumătate de minut. Slavă Domnului, nu m-am oprit și eu!

Acum, în fața mea apăruseră o mulțime de posibilități! Chiar nu știam cu ce să încep! Mai întâi, mi-am luat cafeaua și am pornit în oraș. Oamenii și animalele de companie înțepeniseră! Păsările erau și ele încremenite în zbor! Mașinile formau coloane nemișcate. Apa din havuz se fixase într-o floare de lichid nemișcat. O mama era legată de copilul ei printr-un fir de ceai pe care i-l turna...

Briceag Constantin, clasa a IV-a „N”

Sunt într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... Totul deveni nemișcat. Apărură niște statui... Ba nu, erau clienții din cafenea. Și ce liniște! Copiii, până atunci gălăgioși, încremeniseră. Ați văzut hohote de râs încremenite? Ceasul de pe perete, muzica ce se difuza calm – totul părea că-și luase o pauză!

Și tot deodată, o boare de vânt, proaspătă și răcoroasă a readus cafeneaua la viață! Ce-a fost asta?

Juvală Victor, clasa a IV-a „N”

Sunt într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... Inițial, am crezut că e o problemă cu ceasul de pe perete. Apoi m-am bucurat: dacă timpul stă în loc, eu nu voi îmbătrâni! Totuși, ar trebui să inventez o mașină a timpului, mi-am zis...

Odobescu Matei, clasa a IV-a „N”

Sunt într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... Doar o mașină se mai mișcă în stradă... Probabil, e fermecată! Dar... se oprește și ea. Mă tem că oamenii, încremeniți, ar putea să se prăbușească! Of, ce spaimă! Dacă timpul nu se mai pornește niciodată?...

Lungu Lucian, clasa a II-a „G”

Sunt într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... Mă uit la ceas: secundarul stă nemișcat! Sunt speriată, dar încerc să rămân calmă. Apoi îmi răsare în minte o bucurie: în sfârșit, timpul nu mai aleargă!

Ciutac Alisa, clasa a II-a „S”

Sunt într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... Comandasem o ciocolată caldă, când chelnerul se opri brusc din mers... Dar ciocolata nu se vârsă! Mă uit în jur: o doamnă a încremenit cu tortul îndreptat spre gură, altcineva – cu biscuitul la buze, al treilea – cu mâna pe mânerul ușii... Oare de ce s-a oprit timpul?

Păun Sofia, clasa a III-a „B”

Sunt într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... Mă simt foarte confuz. Aici nu mai are rost să rămân, de aceea, ies afară. Mașinile nu mai circulau, semafoarele nu mai licăreau, vântul nui mai sufla nori... Nu mă amuzau nici măcar limbile încremenite, lingând acadele! Trebuia, totuși, să ajung acasă, să pătrund în portalul meu spațial, pentru că undeva, pe lângă Metuselah, cea mai bătrână stea din Univers, urma să găsesc Piatra Timpului...

Corobcă Bogdan, clasa a III-a „B”

Sunt într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... În încăperea mare și frumoasă, cu tablouri atârdate, totul era nemișcat! Și era ciudat faptul că eu nu fusesem afectat de această magie, de puterea timpului. Apoi m-am întrebat dacă n-o fi vreo farsă...

Spînu Andrei, clasa a III-a „B”

Sunt într-o cafenea și timpul se oprește în loc... Nu trebuie să mă panichez, deoarece îmi voi perde cumpătul. Văd o gaură neagră și intru, fără să vreau, într-o lume în care nimeni nu se mișcă, nu respiră... Totul în jur e fascinant și groaznic, în același timp.

Lopușin Ilinca, clasa a II-a „G”

Sunt într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... Tot atunci, pe ușă, a intrat un zeu falnic și niște zeițe fermecătoare. Ei opriseră timpul, ca să poată intra în lumea noastră! Și au văzut atâtea frumusețe: oameni zâmbitori, păsări zglobii, frunze multicolore de toamnă, un soare blând!

Salcuțan Gloria, clasa a II-a „G”

Sunt într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... De nicăieri, au apărut Maria și Mirabela. În liniștea din jur, Maria îmi înmânează un medalion cu ceas, iar Mirabela mă liniștește că timpul o să-și revină. Trebuie doar să alinez acele ceasornicului la ora 12! Fetele au dispărut, la fel de tainic. Cred că au plecat în povestea lor.

Eu am aliniat corect acele ceasornicului și timpul a repornit. Deci, mereu există o soluție!

Oleinic Miruna, clasa a II-a „B”

Sunt într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... Privesc prin geam la oamenii care treceau grăbiți și care acum s-au oprit în loc. Pe fețele lor se vede oboseala.

Chiar dacă e toamnă, nimeni nu are timp să admire timpul frumos, apusul roșietic sau păsările care colorează cerul. Pe chipul nemișcat al mamei este întipărită mirarea: probabil, se gândea la cât de repede am crescut!...

E bine ca uneori să putem opri timpul, chiar și imaginar, pentru câteva secunde sau câteva minute, ca să admirăm natura și să ne bucurăm de lucrurile mărunte!

Sacha Rashid, clasa a IV-a „N”

Eram într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... Deci, toate prăjiturile, plăcintele, torturile care până atunci au cochetat cu mine și mi-au făcut cu ochiul să o aleg pe cea mai savuroasă dintre ele, acum puteau fi ale mele! Am ales „Prințesa roz”, care era gata să se topească în gura mea! Dar cred că pana de timp nu va dura prea mult. Deci, să mă grăbesc!

Cuznețova Anastasia, clasa a IV-a „C”

Eram într-o cafenea și timpul s-a oprit în loc... Nimeni nu se mai putea mișca! Eu - da! Dar tot nu înțelegeam ce se întâmplă, până când în cafenea nu a intrat o fetiță. Ea avea o telecomandă cu care se juca! Era telecomanda timpului. Deci, ea îl opri! Ne-am împrietenit și priveam fascinate la orașul înțepenit.

Golovatenco Raluca, clasa a II-a „G”

DRAGI CITITORI, ÎN COMUNICAREA VOASTRĂ ZILNICĂ CU PROFESORII CARE VĂ PREDAU, V-AȚI GÂNDIT VREODATĂ CĂ AU FOST ȘI EI COPII? AȚI ÎNCERCAT SĂ VI-I IMAGINAȚI? CUM ERAU? SE ASEAMĂNĂ, OARE, PRIN EMOȚII, VISURI ȘI ASPIRAȚII CU VOI, CEI DE AZI? SUNTEM SIGURI CĂ ACEST ȘIR DE ÎNTREBĂRI V-A STÂRNIȚ CURIOZITATEA!

AȘADAR, VĂ OFERIM O GENEROASĂ GALERIE DE PORTRATE ALE PROFESORILOR „DA VINCI”, CARE BĂTEAU SFIOS LA POARTA SPRE DEVENIREA LOR. PRIVIȚI ÎN OCHII ACESTOR COPII! DESCOPERIȚI-Î! ÎNCERCAȚI SĂ-I RECUNOAȘTEȚI! CINE SUNT MICII-MARI-OMULEȚI? APOI, ÎNCERCAȚI ȘI UN EXERCITIU DE EMPATIE CU ACEȘTI COPII, ACTUALII VOȘTRI PROFESORI!

De câte ori o privesc, mă inspiră dârzenia, privirea semeață, încrezătoare a acestei fetițe. O privesc și parcă o aud încurajându-mă. Uneori fac și haz pe seama ei, zicându-i că se lua prea în serios, dar închei discuția tot pe o notă meditativă și conspirativă, rugând-o să învețe a lua viața un pic mai ușor.

O fetiță nespus de curioasă! Și, vai, cât de fericită eram că m-am născut de 9 mai, pentru că nimeni nu se ducea la muncă sau la școală în acea zi: sărbătoare-n toată țara! În clasa mea, încercam să-i ordonez și chiar să-i dirijez pe toți și mulți credeau că voi fi procuror sau șef de partid. Acum, fiind matură, sunt convinsă că am ales profesia potrivită și descopăr lucruri noi în fiecare zi, alături de clasele de elevi.

Când privesc în ochii căprui ai acestui copil, care-și strânge protector jucăria la piept, îmi vine să-l cred timid. Oare când am reușit să devin actualul bărbat? Or, timiditatea e doar o aparență, pentru că, de fapt, eram vivace și plin de energie! Și băteam... Toată ziua băteam mingea! E adevărat, pasiunile adevărate cresc, odată cu noi, din copilărie!

Eram o fetiță, căreia îi plăcea să deseneze, să danseze, să recite, să se joace cu păpușile, să meargă cu tricicleta, să se joace de-a v-ați ascunselea. Și, pentru că am crescut pe malul lacului Cahul, zile întregi le-am petrecut la ghiol (așa i se spunea la noi lacului), unde, împreună cu alți copii și cu verișorii de la Kiev, ne scăldam, ne bronzam, construiam castele în nisip, prindeam pește. Uneori aveam grijă de rațe, alteori o ajutam pe mămica să spele rufe. Ce timpuri senine!

Acestei fetițe, de mică îi plăcea să citească mult, îndeosebi povești. Îi mai plăcea să deseneze și credea în minuni. Visa să devină actoriță și să călătorească în țări îndepărtate. Sensibilă de fire, adora patruzezii și le oferea adăpost. Până la a exersa germana, pe care o predă astăzi, a exersat, în copilărie, limbajul iubirii pentru lumea înconjurătoare.

Născută în satul copilăriei lui Alexei Mateevici, am pășit pe aceleași poteci ca și „cântărețul limbii noastre”. De acum încolo, copila din imagine, care sunt eu, cea de astăzi, abia așteaptă să descopere frumoasele slove ale limbii materne, imaginându-și cum va arăta prima ei învățătoare, cum va păși pentru prima dată treptele școlii, ce fel de flori va avea în mână... Atunci încă nu știam că voi deveni profesoară.

Această fetiță de doi ani și jumătate privește cu încredere spre viitor. Curioasă, observam tot ce mă înconjură: oamenii, caracterelor, găzele, plantele. Puțin mai târziu, obiectul meu preferat devenise plasa de prins fluturi, în care încăpeau și alte gănganii. Și ce insectar mai aveam când crescusem nițel mai mare! Inițiera în anatomie am făcut-o prin disecarea păsărilor din curte care nimereau apoi în oala pentru ciorbă. Cum credeți, actuala mea profesie s-a alimentat din pasiunea copilăriei?

O fetiță ce iradiază lumină și căldură! Veneau copiii vecinilor, ca la școală, la lecțiile organizate de mine în curtea casei părintești. Pe post de tablă îmi servea poarta ogrăzii. Eram cel mai mare copil în familie și mama punea multă nădejde în mine că voi avea grijă de surorile mai mici. Visul colorat, din copilărie, de a fi învățătoare, nu mi-a fost pus la îndoială nici după ce am absolvit școala primară din satul natal.

la priviți atent la pieptănătura acestei fetițe! Oare nu-i așa că, încă de mică, prin opțiunea pentru podoaba capilară, mă anunțam a fi extrem de creativă? Mereu cu creta sau carioca în mână, desenam tot ce putea fi desenat! Unde mai pui că mă comportam ca un băiat. Chiar îi preferam pe băieți fetelor, pentru că, alături de ei, cățărutul pe copaci părea mult mai interesant!

Copilărie, copilărie!... Eram o fetiță mai mult decât activă, neastâmpărată în toate! Un fel de lider, care se implica în tot ce înseamnă școală! lubeam școala, îmi făceam conștiincios temele nu doar pentru că trebuia, ci pentru că îmi plăcea. Iar activitățile extrașcolare făceau și mai frumoasă această aventură! Apropo, nu am avut, de-a lungul anilor de școală, nici o absență! De fapt, a fost totuși una: ninsese zdravăn și troienele ne-au închis pe toți în casă. Dar, a doua zi, imediat ce drumurile au devenit practicabile, povestea mea școlară a continuat.

Fetița cu lalele. Fetița cu fundiță. Fetița cu părul tuns scurt, băiețește. Fetița cu cerceii în formă de inimă. Aceasta am fost eu. De mică aveam o expresie a feței serioasă și gravă, care nici pe departe nu oglindea lumea mea lăuntrică. În interiorul meu se ascundeau munți de curaj, dor de aventură și joacă, știam pe atunci toate snoavele cu Păcală și Tândală, cutreierasem pădurea de la marginea satului în lung și-n lat, zburam pe bicicletă, mă urcam în vișinul din dosul casei și număram stelele. Eram o visătoare. Astăzi, puțin din mine amintește despre copilița de cândva. Timpul m-a schimbat, m-a modelat cu un Pigmalion poznaș. Păstrez în suflet dorul de înălțimi și de aventură. Aș vrea s-o țin de mână pe fetița din imagine, să-i aud vocea de copil, să hoinăresc cu ea prin pădurea de salcâmi.

Dragi cititori, ne-am gândit că într-un liceu în care se citește mult și cartea se consumă „pe pâine”, ați fi curioși să citiți și un interviu cu una dintre scriitoarele cunoscute de voi. E vorba de Liliana Corobca, autoarea romanului „Kinderland”, citit de mulți dintre elevi, din scoară în scoară. Așadar, am discutat despre roman și, atât cât să nu fim prea indiscreți, despre autoare.

V.O.: Dacă ați rescrie „Kinderland”, ați prezenta o realitate mai puțin dură, mai umanizată decât cea de acum 10 ani?

L.C.: N-o să rescriu niciodată nimic din acest roman. Dacă aș mai scrie încă un roman cu tematică identică, despre migrație, care încă, din păcate, este un fenomen la fel de actual ca acum zece ani, atunci probabil că realitatea va fi mai puțin dură, dar nu pentru că este azi mai blândă, ci pentru că eu simt altfel, vreau ca povestea să ofere acea frumusețe și acea dulceață, pe care realitatea nu le oferă, vreau ca povestea să vindece și să mângâie.

V.O.: Cum ați „construit-o” pe Cristina?

L.C.: Cristina trebuia să fie o fetiță ca multe altele, fără particularități excepționale. Ca să fie cât mai convingătoare, mi-am rememorat propria copilărie, m-am reinventat pe mine la 12 ani, dar în condiții cu totul deosebite față de ce am trăit eu. M-am întrebat: ce-aș fi făcut eu dacă...? Am fost foarte atentă la copiii de această vârstă. Mi-amintesc cum într-un troleibuz vorbeau zgomotos un grup de fetițe, care imitau stilul femeilor mari și cochete, discutau despre modă și bărbați ca nișe băbuțe trecute prin viață. Etc. Mi-am dat seama că personajul meu nu va fi infantil, neputincios, fricos, ci o fetiță descurcăreață, responsabilă, vioaie, optimistă. Știam că asemenea copii chiar există, auzisem de fetițe mici care se descurcă singure cu frații lor și mai mici, că asemenea situații sunt reale. Chiar dacă eu nu am cunoscut personal niciun asemenea copil, m-am aventurat să mi-l imaginez.

V.O.: Spuneți-ne ceva din/despre „culisele” romanului.

L.C.: Inițial, un prim titlu al romanului era „Patria-mamă”, iar personajul principal era mama era, nu Cristina. Romanul urma să fie unul epistolar, unde mama și fiica își povestesc, în mod egal și simetric, trăirile. Și mama care lucra în Italia ar fi avut multe de spus... Dar am început cu aventurile copiilor, am lăsat romanul să curgă cum vrea el și mama a rămas doar un vis, la depărtare mare, auzită doar la telefon, reconstituită pe baza vizitelor anterioare. Apoi romanul s-a rotunjit într-un fel unde mama nu a mai avut loc și am zis: asta e, probabil așa trebuia să fie.

Am avut o bursă la Graz, Austria, cu un mic proiect al viitorului Kinderland, o bursă de lună, în vârful unui munte, Schlossberg, unde am stat singură într-un mic „castel” (Cerrini-Schlössl, după numele arhitectului). Am scris puțin la Graz și am terminat romanul acasă. Câteva scene, cu motanul, cu rândunelele care au înghețat, erau scrise în timp ce se întâmplau chiar când lucram la roman.

V.O.: **Cu siguranță, romanul este de inspirație realistă. Totuși, care sunt elementele de ficțiune pură?**

L.C.: Zic să lăsăm un pic de mister în această privință. Este însă cartea unde ficțiunea „pură”, realitatea și ficțiunea „impură” se amestecă în mod fericit și chiar pot induce în eroare. De pildă, povestea cu mistrețul în pădure pornește de la o experiență a mea, când am avut o bursă la Akademie Schloss Solitude, în mijlocul unui păduri de lângă Stuttgart, Germania. Am adaptat experiența mea pentru povestea Cristinei, dar reacțiile erau reale, eu îmi amintesc și acum acel mistreț. Ritualurile pe care le fac copiii ca părinții lor să revină acasă sunt fictive, tot ce ține de verișorul Lucian este ficțiune „pură”. Al treilea copil, Marcel, este și el „pur” la capitol fictional. Nu scriu romane biografice și mă poate inspira orice și mi-ar fi greu să despart acum elementele, ingredientele din care este alcătuit romanul.

V.O.: **Cum arată o zi obișnuită din viața dvs.?**

L.C.: Nu nemaipomenit. Lucru, lecturi, scris, rar, acum în pandemie, prieteni, câte un film sau concert, deși în ultimul timp nu prea am frecventat instituțiile culturale. De obicei, cam mereu lucrez la câte o carte și mă simt foarte bine când scriu seara. Nu ratez, de obicei, povestea de seară de la Radio România Cultural și știrile de la ora zece.

V.O.: **Ce tabieturi aveți?**

L.C.: Grea întrebare. Pentru mine, „tabieturi” au doamnele foarte în vârstă, alintate, aristocrate, cu multe inele pe degete și cu pălării enorme, demodate. Care au o viață în urmă și au niște obiceiuri care devin lege, adică „tabieturi”. Niciunul din obiceiurile mele nu se ridică la rangul de „tabiet” încă. Vă rog să-mi mai puneți această întrebare peste zece ani.

V. O.: **Mulțumesc! Neapărat!**

„Școala mea, spațiu al respectului și al echității,, - tema concursului de fotografie, anunțat în cadrul campaniei „Stop, violența!”

Locul I - Talpiș Tudor, clasa a X-a „C”, fotografia de pe coperta I-a.

Locul II - fotografie realizată de clasa a VII-a „D”

Locul III- - idee Railean Lorena, clasa a V-a „B”

Dragi Oameni ai comunității „Da Vinci”!

*Aflându-ne la cumpăna dintre ani, vă urăm să vă ningă cu bucurii,
să vă plouă curat, să dea rod tot ceea ce semănați, întru viitorul
frumos al copiilor, întru viitorul acestei țări, întru viitorul acestei lumi!*

*Cu prețuire,
administrația I.P. Liceul „Da Vinci”*

Ne găsiți aici:

www.liceuldavinci.md